

Poštnina plačana v gotovini.

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ. SOTRUDNIKE IN SOTRUDNICE

1928.

LETO XXIV.

ŠTEV. 2.

MAREC — APRIL

Vsebina:

Vrhovni predstojnik salez. sodelavcem in sodelavcem. — Govor sal. sodelavstvu na praznik sv. Frančiška na Rakovniku 29. jan. t. l. — Misijonska poročila.

SLIKE: Kleriki in novinci sal. misijonišča na Kitajskem v budistovskem templju. — Naš vrhovni prefekt kot vizitator med Japonci. — Krščanska kitajska mati z otroki. — Razsvetljeno svetišče Marije Pom. v Turinu.

Nekrolog.

Med sodelavci, ki so se v zadnjem času ločile od zemlje in se podale v kraljestvo večnega plačila, najdemo nekaj takih, ki zaslužijo, da bi jim posvetili vsaki posebej dolg članek v zahvalo za njihovo delovanje na polju salezijanskega sodelavstva. Žal, da radi pomanjkanja prostora tega ni mogoče storiti. Med temi požrtvovalnimi sodelavci, katerim dolgujemo posebno hvaležnost, so:

Ham Viktorija

umrla v Trbovljah. Bila je zelo delovna salez. sodelavka. Z veseljem je prihajala na Rakovnik in kazala salez. družbi svojo naklonjenost. Tudi v svoje otroke je vlivala ljubezen do salez. družbe. Njen sin med drugim piše, da mu je malo pred smrtjo rekla: „Sin moj, ne ti ne tvoj brat nista salezijanca; skušaj, da bi postala salezijanca vsaj tvoja otroka Lojzek in Tonček.“ Zadnji njeni vzdih, kakor poroča sin, so bili k Mariji Pomočnici kristjanov na Rakovniku.

Kunstaljer Jerica

iz Cerknic na Notranjskem. Tudi tej dobri sodelavci dolgujemo veliko hvaležnost. Dolgo let je nemorno delovala kot sodelavka, zlasti za svetišče Marije Pomočnice kristjanov. Ljubezen do Marije jo je gnala, da ni znala počivati. Delovati v čast Materi božji ji je bilo največje veselje. Gotovo je zdaj vesela tega delovanja in uživa plačilo in sadove svojega truda.

Zabukovec Elizabeta

iz Prihove pri Mozirju. Tudi ta se je ves čas, odkar je spoznala salez. družbo, kazala marljivo sodelavico in je z večkratnimi pismi in z večkratno pošiljateljico kazala, kako zelo ji je pri srcu salez. družba. To je pokazala tudi par dni pred smrtjo. Še na smrtni postelji je mislila na salez. družbo in na Marijo Pom. kristjanov in poslala Mariji svojim močem primeren dar. Naj ji Marija bogato poplača!

Napotnik Agata

iz Podtera. Tudi ta dobra sodelavka, vpisana med pospeševalke, je z veliko vnemo delovala za salez. družbo v Jugoslaviji. Goreča častilka Marije Pom. kristjanov je posebno marljivo delovala za svetišče na Rakovniku in si s tem delovanjem spletla lepo krono, ki jo bo venčala vso večnost. Marija naj zbudi mnogo njej podobnih sodelavnic!

Čulk Ema

umrla v hiralnici v Ljubljani. Kdor jo je poznal, je občudoval njeno sveto in za čast božjo vneto življenje. Dolgi sedem let jo je mučila težka bolezen. Bolečine, ki jih je prenašala čudovito potrpežljivo, niso zamorile ljubezni do salez. družbe. Kakor zdrava, tako se je tudi bolna kazala gorečo sodelavico in je kaj rada govorila o Mariji Pom. kr. in o don Boscu. Ta ljubezen jo je spremljala do smrti. Naj ji Bog stoterno poplača, kar je storila za salez. družbo!

Nadalje priporočamo v molitev še sledeče sodelavnice:

pospeševalko Pertinac Ano iz Loke pri Žužmu, pospeševalko Benkovič Terezijo iz Bogoine, Čede Marijo od sv. Pavla pri Preboldu, Zupančič Terezijo iz Št. Jurija, Male Jero iz Bezgovice, Urbančič Marijo iz Brezovice.

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ. SOTRUDNIKE IN SOTRUDNICE.

Vrhovni predstojnik sal. sotrudnikom in sotrudnicam.

Blagi sotrudniki in sotrudnice!

Odkritosrčno Vam povem, da sem letos željno pričakoval novega leta, ker Vam imam sporočiti mnogo izredno važnih žalostnih in veselih novic, iz katerih boste spoznali, kako so tudi don Boscove naprave, kakor vse druge človeške naprave, pa najsi imajo tudi izključno namen pospeševati čast božjo, kajkrat izpostavljene težkim in bridkim preizkušnjam. Novo leto nam sicer obeta boljše čase, toda v preteklem letu nas je zadelo toliko nezgod, da bi brezdvomno klonili pod njihovo težo, da nas ni podpirala božja previdnost, ki nam je iz druge strani naklonila tudi nešteto dobrot.

ŽALOSTNI DOGODKI.

Naj Vam na prvem mestu naštejem vrsto preizkušenj, ki so nas zadele v pravkar minulem letu.

Pred vsem nam je požar v raznih zavodih povzročil ogromno škode. Upepeljil nam je poslopje namenjeno za novicijate v *Este*, uničil mizarsko delavnico v *S. Pier D' Areni*, razdejal čvetoči zavod, ustanovljen l. 1892. v *Sivilji* na Španskem. Prav tako sta pogorela cerkev in dvokrilno poslopje v *Watsonville* v Kaliforniji ter župna cerkev z zavodom vred v *Trelew* v Čubutu (Argentinija).

Škoda, ki so jo povzročili ti požari, je ogromna in težko obremenjuje naše naprave, toda tolaži nas vsaj to, da ni bilo človeških žrtev. Ni pa bilo brez teh v *S. Carlos d' Ancud* (Čile), kjer je pogorela škofijska palača msgr. Abr. Aguilera, salezijanskega škofa. Škof sam se je skoraj čudežno rešil pred strašno smrtjo; toda njegov tajnik, tudi

naš sobrat, ki je pohitel v kapelo po sv. Rešnje Telo, je postal žrtev svoje gorečnosti: zrušilo se je nad njim goreče tramovje in od njega ni ostalo drugega, kot ožgano okostje.

Poleg te bridke izgube moram omeniti, da nam je tudi letos smrt pobrala mnogo sobratov in še večje število gorečih sotrudnikov in sotrudnic. Opravili smo zanje posebna zadušna opravila in sedaj jih zopet prav toplo priporočam v molitev. Med drugimi naj omenim izgubo našega vrlega misijonarja — starosta Janeza Balzola, ki je umrl v Rio Negro (Braziliji) v poslednjem misijonu, kateremu je posvetil na večer življenja svoje delavne moči.

Zadele pa so nas še druge preizkušnje.

Naši sobratje misijonarji v prej imenovanem Rio Negro so morali prestat hudo pomanjkanje in lakoto, ker je reka, edino prometno sredstvo v onih krajih, radi suše tako upadla, da je bil onemogočen vsak dovoz živil. Tudi smrt našega misijonarja Balzola je bila vsaj deloma posledica od te nezgode pozročene pomanjkanja primerne hrane.

Tudi naši misijonarji v *Matto Grosso* so prišli v grozno stisko in pomanjkanje, ker jim je gruča upornikov uničila naselbino in vso zalogo živil.

Tem dogodkom, ki so se vršili v Braziliji, naj dodam še težke izgube, ki so zadele naše naprave na Kitajskem, zlasti v provinci Kwantung, kjer so državljanske vojske in roparski napadi uničili vse delo, ki je bilo tako lepo zasnovano. Tudi naša sirotišnica v Šanghaju je silno trpela. Dolgo nismo mogli dobiti nikakih vesti o tamošnjih sobratih. Šele po dolgem in mučnem prič-

kovanju smo zvedeli, da je sirotišnica deloma porušena. Misijonarji z maloštevilnimi sirotami, ki so jih mogli še obdržati, prebivajo sedaj v ostalem delu zavoda, ki pa je ob enem vojaška bolnica za obolele na koleri.

Kakor vidite, nam je ljubi Bog poslal res mnoge in težke preizkušnje, toda pri vsem tem nas je očitvidno podpiral, kajti kljub vsem težavam in bridkim izgubam se prav nič ni zmanjšala gorečnost naših delavcev v vinarstvu Gospodovem.

POSNEMAJMO DON BOSCA!

Prevelika hvaležnost do Boga nas sili, da se dviga k Njemu neprestana zahvalna molitev za nešteto dobrot, ki nam jihodeljuje njegova previdnost, ki tako očetovsko čuva nad don Boscovimi napravami.

Ne morem Vam prikriti, da smo često v težkih in vznemirljivih gmotnih stiskah, toda ko je sila največja, je vedno tudi božja pomoč najbližja. Bolj ko premišlujem to dejstvo, bolj sem uverjen, da med čudovita dela božje previdnosti spadajo, in sicer ne na zadnjem mestu, tudi salezijanske naprave, ki se jim tako močno širi njihov delokrog. Samo od sebe se nam vsiljuje prepričanje, da don Boscov duh kot skrben čuvar plava nad nami in nas podpira v vsakdanjih potrebah in težavah.

V tem tiči tudi vzrok, zakaj je bila tako draga našemu srcu objava dekreta o junaških čednostih, ki se je izvršila v Rimu dne 20. februarja p. l. Tedaj sem bil radi bolezni zadržan in se nisem mogel udeležiti pomembnega slavlja; vendar sem tudi odsoten občutil vso tisto srčno radost, ki so jo občutili tisti, ki so bili navzoči ob slovesnem trenutku, ko je sv. oče poudarjal, *kako so se don Boscove naprave v 40 letih po njegovi smrti tako čudovito razširile po vsem svetu; kako so se njegovi sinovi razmnožili kot pesek ob morju, zlasti pa kako ves ta razvoj izhaja neposredno od don Bosca samega, ki iz nebes vodi svoje delo, vedno navzoč, vedno delaven po učinkovitosti svojih smernic in svojega zgleda.*

Ako hočemo, da bo duh našega čast.

ustanovnika še dalje prebival med nami in čuval nad salezijanskimi napravami, moramo preučevati njegove čednosti, zlasti sedaj, ko je sv. cerkev izpregovorila o njih odločilno besedo. Imejmo pred očmi pomenljive besede sv. očeta. „*Gotovo ne more biti vsak tako kakor don Bosco oblagodarjen z nadnaravnimi darovi; gotovo je, da ne more vsak dobesedno posnemati njegove svetosti in doseči njegovih uspehov pri delu, toda vsak lahko vsaj deloma posnema bogastvo njegovega notranjega življenja, ki se je razvijalo v znamenju dela in molitve.*“

Tudi Vi, o dragi sotrudniki in blage sotrudnice, ki tako velikodušno podpirate don Boscova dela, zlasti po misijonih, vzemite si našega skupnega očeta za svojega učitelja in vzornika. Vztrajajte združeni na poprišču onega dela, ki Vam ga je določil, in skrbite, da boste vsak dan posredno ali neposredno izvrševali ona dobra dela, ki so v Vaši moči. Na ta način bo don Bosco živel v svojih sinovih in v svojih sotrudnikih ter jih podpiral v vsaki njihovi potrebi.

Po tem navodilu se je zvesto ravnala velika sotrudnica in dobrotnica našega zavoda v Barceloni na Španskem in ki jo je že don Bosco imenoval dobro „mamico“ ondotnih salezijancev. To je bila gospa Doroteja de Chopitea, vdova Serra, ki je toliko pripomogla za ustanovitev in razvoj prej imenovanega zavoda. Dvignila se je do tako visoke stopnje krščanske popolnosti, da se je v preteklem letu vpeljala o njej svetniška razprava v domači škofiji. Tudi ta dogodek mora napolniti Vaše srce z veseljem, o dragi sotrudniki in sotrudnice ter Vas spodbujati k posnemanju te vzorne sal. sotrudnice ter k zaupanju v njeno priprošnjo v nebesih.

Ta dokaz neprestane navzočnosti don Bosca med nami je za nas očitviden, ker smo ga takorekoč z rokami otipali in se na lastne oči prepričali o njej v vseh delih, zlasti pa v novih ustanovah, ki so v preteklem letu zagledale heli dan. O tej navzočnosti mi je priča mladostna navdušenost in delavna gorečnost, s katero so se zbrali na posvetovanje ravnatelji in voditelji prazničnih orato-

rijev iz vse Evrope ob njegovem grobu. O tej navzočnosti mi je priča veselje, s katerim je vsa salezijanska družina pozdravila imenovanje za kardinala našega sobrata, poljskega primasa, dr. Avg. Hlonda. O tej navzočnosti so mi priča sestanki — bilo jih je nad 40 — voditeljev in predsednikov našega sotrudištva, katerim sestankom so prisotvovali tudi razni kardinali in škofje. V vseh se je očitovala nezlomljiva volja neumornega sodelovanja in podpiranja salezijanskih naprav razširjenih po vsem vsetu.

NOVE NAPRAVE V L. 1927.

Previdnost božja nas je v preteklem letu očitvidno podpirala. To izpričuje že dejstvo, da smo kjub mnogoštevilnim težavam dali življenje raznim novim napravam. Te naprave prav jasno pričajo o notranji življenski sili bodisi salezijanske družbe, bodisi družbe Hčera Marije Pom. Da se bodo naši sotrudniki in sotrudnice prepričali o tem, jih hočem tu navesti.

NOVE USTANOVE SALEZIJANCEV.

V **Italiji**: poljedeljska šola za vzgojo in šolanje lajikov misijonarjev, en praznični oratorij in trije zavodi z notranjimi in zunanjimi šolami.

Na **Francoskem**: važna postojanka v *Tilly*. Od tu bodo naši sobratje upravljali tri župnije in več podružnic ter vodili osnovno šolo. V *Caeu-u* smo odprli zavod s srednjimi šolami ter obrtne učne delavnice.

V **Belgiji**: zavod za ljudske šole, nižjo gimnazijo in obrtne šole.

V **Nemčiji**: praznični oratorij v *Lusten-an Linz*.

Na **Čehoslovaškem**: zavod in praznični oratorij v *Fristaku*; v *Vrablah* pa smo sprejeli župnijo in otvorili oratorij.

Na **Ogrskem**: zavod in dnevni oratorij v *Ujpestu*; hospic in ljudske šole v *Višegradu*.

Na **Španskem**: zavod za zunanje gojence, v *Alcoi* in pa zavod za vzgojo misijonskega naraščaja.

V **Braziliji**: praznični oratorij v *Rio Janeiro*.

V **Peru**: dve obrtni in poljedeljski šoli ter vodstvo semenišča v *Čačapoyas*.

V **Ekvadorju**: župnija in praznični oratorij.

V **Venecueli**: župnija in zavod za vzgojo našega naraščaja.

V **Zedinjenih državah** istototako.

V **Belgijskem Kongu**: nova misijonska postaja v *Kahyelu* ter šolo za črnce v *Thiushaudi*.

V **Avstraliji**, v bližini mesta Melbourne: poljedeljska šola.

Na **Kitajskem**: hospic z obrtnimi šolami in prazničnem oratorijem v *Hong Kongu*.

Tem ustanovam moram še dodati važne nove misijone, ki smo jih v preteklem letu sprejeli; tako ap. prelatura *Porto Velho* v Braziliji, ter misijon v južnem *Siamu*, kjer smo otvorili tudi zavod v *Banxang-u*.

Ali ni v tolikih novih napravah očitviden izreden razmah naše družbe v preteklem letu? Vse to je delo božje previdnosti.

NOVE USTAVE HČERA MARIJE POM.

Tudi družba Hčera Marije Pom. je v preteklem letu močno pomnožila število svojih naprav. V Italiji so otvorile sirotišnico za deklice, zavod za eksternistinjke ter prav lepo število šolskih vrtcev. Na Španskem: šole in praznični oratorij v dveh mestih. Na Angleškem: osnovno šolo. Na Poljskem: vodstvo mestnega zavoda v Londž-u. V Aleksandriji v Egiptu so prevzele vodstvo gospodinstva v sal. zavodu; v bližini Kaira pa so otvorile šole za prisiljence. Tudi v Ameriki so znatno povečale število dobrodelnih ustanov. V New Jorku, so otvorile nov zavod, na Kubí pa šole z delavnicami. V Čile: šole za eksternistinjke ter praznični oratorij. V Kolumbiji: vzgojni zavod za prisiljence. V Venecueli so pričele z delom za novo ustanovo. V Peru so otvorile misijonsko hišo ter praznični oratorij, v Čako-Paraguayu pa so prevzele skrb za ondotne uboge Indijance.

PRIDITE NAM NA POMOČ!

Z novimi ustanovami se je število le-teh dvignilo na 1100. Imamo torej sedaj 1100

zavodov, kjer delujejo salezijanci ali pa Hčere Marije Pomočnice v starem in novem svetu po zgledu in duhu čast. don Bosca ter pod varstvom Marije Pomočnice. Koliko dobrega storijo bodisi salezijanci, bodisi Hčere Marije Pomočnice v teh številnih zavodih za vzgojo mladine, za izseljence, za širjenje sv. vere med divjaki in pogani!

Vse to delo pa zahteva veliko gmotnih sredstev. Zato imate tu priliko, o dragi sotrudniki in cenjene sotrudnice, da dejansko pokažete svojo naklonjenost salezijanski družbi. Vse to delo se vrši s sredstvi, ki nam jih daste Vi na razpolago. Don Boscov naslednik pričakuje od Vas pomoči za vzdrževanje toliko naprav, za vzgojo novih duhovnikov, lajikov in misijonarjev, ki so neobhodno potrebni za nadaljevanje započtega dela in za oživetorjenje novih naprav, za katere nam prihaja od vseh strani toliko prošenj.

Pomislite nadalje, da se pojavijo večkrat tudi izredne potrebe, ki zahtevajo velikih žrtev. V preteklem letu smo poslali iz Turina v razne misijonske pokrajine 165 novih misijonarjev. Znano Vam je, kako drago je danes potovanje v tako oddaljene kraje. Poleg tega pa moramo misijonarjem nuditi potrebna sredstva za vzdrževanje misijonskih postaj, za prehrano in obleko ubogih spreobrnjenecov, za zgradbo potrebnih zavodov, cerkva in kapelic, ker le s temi napravami je mogoče zagotoviti trajen uspeh misijonskemu delu.

Pa niso samo misijonski kraji potrebni pomoči; tudi tu pri nas v Evropi imamo osirotelo in zapuščeno mladino, ki pričakuje od nas pomoči in ljubezni. Koliko takih revežev moramo brezplačno sprejeti v naše zavode, jih preskrbeti z vsem, da jih je mogoče vzgojiti v dobre kristjane!

Zato Vas prosim: vsak dan se spominjajte naših potreb! Pomagajte nam, da bomo mogli vzdrževati vse naše naprave, pomnožiti število duhovnikov in misijonarjev ter voditi naše delo k neprestanemu napredku, k vedno novemu razmahu. Don Bosco Vam bo izprosil v nebesih bogato plačilo.

ZA L. 1928. — POBOŽNOST DO MARIJE.

Sedaj mi ne preostane drugega kot priporočilo za l. 1928.

Dne 17. maja bo preteklo 25 let, odkar je bila po odloku sv. stolice kronana podoba naše Marije Pomočnice. Nikakor ne smemo prezreti te važne obletnice.

Ko je čast. don Bosco videl, da se bliža zaželeni dan, ko bo sv. stolica potrdila salezijansko družbo, kar je pomenilo zanj začetek novega razmaha, je hotel postaviti mogočno svetišče na čast Tisti, ki je prava začetnica salezijanskih naprav, in ki naj bi bila njihova zaščitnica in varuhinja do konca dni — na čast Mariji Pomočnici. In res pod Marijinim varstvom so se te naprave stopnjema razvijale ter bile v tako obilni meri deležne božjega blagoslova. Obletnica kronanja bo za nas priložnost, da ji izkažemo vso vsojo hvaležnost in sicer v prvi vrsti, ker je to naša dolžnost; potem pa tudi, da na ta način pridobimo mnogo duš za njeno češčenje ter si zagotovimo tudi za bodočnost njeno materinsko varstvo in zaščito.

Moja želja je, da se povsod, kjer so naši zavodi, organizirajo spominski dnevi, krajevne, in splošne prireditve, kojih namen naj bo razpravljanje o pobožnosti do Marije Pomočnice v pripravo na XI. mednarodni salezijanski kongres, ki bo zboroval letos meseca majnika v Turinu.

Prvi naslednik don Boscov, Mihael Rua je pred 35 leti, ko je naznanil sotrudištvu kronanje Marije Pomočnice, zapisal tele besede: „*Za nas je Marija Pom. vse. Ona je navdihnila in čudežno vodila našega don Bosca v vseh njegovih podjetjih. Ona je vodila in vodi še danes vsa naša dela s svojo materinsko priprošnjo, tako da moramo ponavljati z don Boscom: vse kar imamo, smo prejeli po Mariji.*

Dragi sotrudniki in cenjene sotrudnice! Storite tudi Vi, kar je v Vaši moči, da počastite Marijo Pomočnico! Njena podoba naj zavzema odlično mesto v Vaši hiši. Pogostokrat ponavljajte vzdih, ki je obdarjen z odpustki: *Marija, Pomoč kristjanov, prosi za nas!* Sotrudniki duhovniki naj povsod širijo

pobožnost 24. v mesecu, vsi sotrudniki in sotrudnice pa naj na ta dan storijo kako dobro delo njej na čast. Nosite radi njeno svetinjico ter opravljajte devetdnevnicu njej na čast, vselej kadar potrebujete njene pomoči. V posebnih priložnostih prosite tudi za blagoslov Marije Pom. saj je pravkar preteklo 50 let, odkar je sv. oče Leon XIII. odobril besedilo tega blagoslova, ki je sedaj tudi sprejeto v Rimski obrednik.

Sprejmite, dragi sotrudniki, drage volje te moje bodrilne besede. Prej ko slej boste

tudi Vi prisiljeni vzklikniti: „Tudi mi občutimo, kako ljubeznjivo varuje Marija Pom. nas in naše družine ter čuva nad vsemi našimi časnimi in duhovnimi zadevami.“

S tem upanjem Vam ponovno zagotovim, da se Vas hočem vsak dan spominjati v svojih molitvah in da se Vas bodo istotako spominjali vsi tisti, ki so deležni Vaših dobrot.

Z globokim spoštovanjem

ponižno vdani
Filip Rinaldi.

GOVOR SALEZIJANSKEMU SOTRUDNIŠTVU NA PRAZNIK SV. FRANČIŠKA NA RAKOVNIKU 29. JAN. T. L.

Govoril dr. Jakob Žagar.

Prišel sem, da ogenj vržem na zemljo in kako želim, da bi se že vnel . . . Lk 12, 49.

Tako je rekel Gospod in pred očmi so mu bile množice, ki so se mu smilile, ker so bile razkropljene in obtežene kot ovce brez pastirja. Pred očmi mu je bila mladina, ki raste brez prave vzgoje, prepuščena sama sebi in propada v močvirju greha in bogoodtujenosti. Pred očmi so mu bili mlačni, vsi zakopani v ta svet, ki se nočejo ravnati po spoznanju, da je le eno potrebno: rešiti svojo dušo. . .

Vse te zapuščene, zapeljane, v zmoti in bridkosti živeče je imel naš božji Učenik pred svojimi očmi in srce se mu je napolnilo z žalostjo. Zakaj zemlja je bila pred njegovimi očmi kakor prostrano polje, ki ga je v prikazni videl Ecehiel. Bilo je polno suhih, razpadajočih kosti. A te kosti bi se dale oživeti, da bi ne bile mrtve za Boga in nebesa. In kakor bi Jezus videl pred seboj prostrano, upopólno, valujoče žitno polje, je zaklical: »Žetev je velika, delavcev pa malo!«

* * *

Pa zakaj, Gospod, govoriš to nam? Pošlji svojega Duha in vžgal boš ljudi za božjo čast.

Ne tako, ne tako. Svet bo rešen po našem sodelovanju. Gospod, ki je hotel, da mu je Simon pomagal križ nositi, tudi hoče, da mi delamo pri reševanju duš. Zato pristavlja: Pro-

site torej Gospoda žetve, da pošlje delavcev v svoj vinograd!

V nas je torej, da osrečimo svet s srečo, s katero vera ožarja zemljo; v nas je, da rešujemo duše in napolnimo nebesa; v nas je, da vžgemo svet v ljubezni do Boga.

V vseh časih so v sv. cerkvi vstajale naše duše, ki so dale vse za Kristusa. Vstajali so svetniki, ki so širili kraljestvo božje zunaj ob mejah. Vstal je sv. Pavel, ki je govoril: Ljubezen Kristusova nas žene in ki je tako čutil v sebi dolžnost delati za evangelij, da je klical: Gorje mi, če ne bi pridigoval. Vstal je sv. Frančišek Ksaverski. Podnevi je delal, ponoči pa molil. Podnevi je potoval po vaseh in mestih in krščeval, da mu je večkrat omahnila roka, ponoči pa je v kaki borni koči vzdihoval in goral k Bogu: »O preblažena sv. Trojica, o preblažena sv. Trojica!«

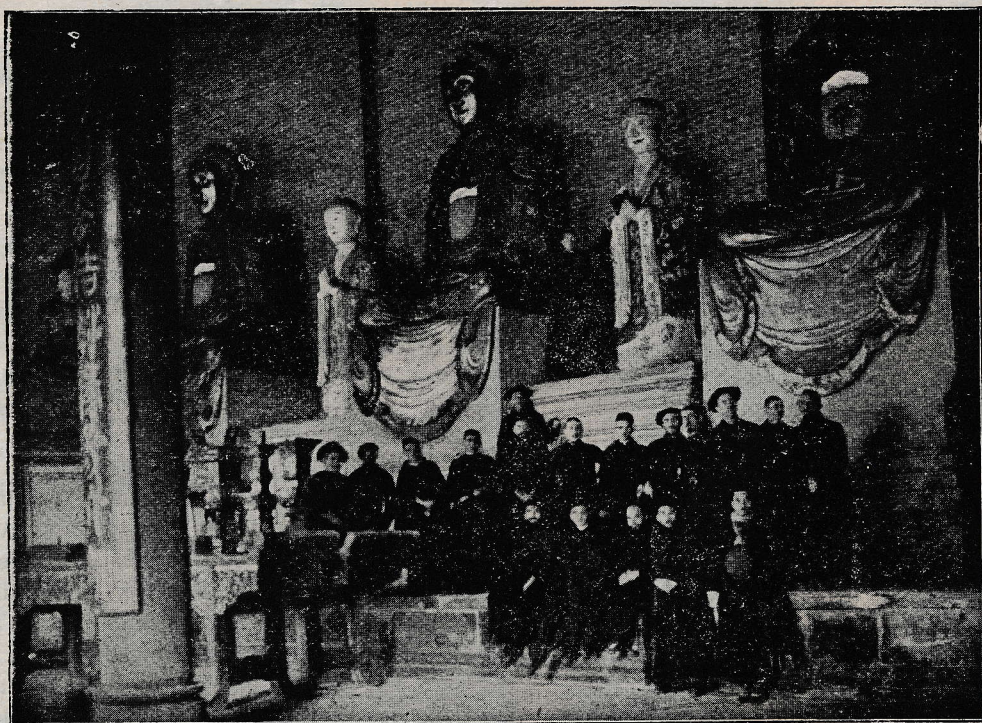
In vstajali so možje, ki so že v krščanskih deželah poglobljali in učvrstovali krščansko življenje, da bi se res moglo reči: Moj pravični živi iz vere. Vstal je sv. Frančišek Asiški, vstal je sv. Frančišek Saleški, čigar god praznujemo danes, in ki je s svojo ljubeznivostjo in s svojim apostolskim ognjem pripeljal na tisoče krivovercev nazaj v naročje sv. cerkve.

In vstal je poslednjič častitlj. don Bosco ter zaoral novo globoko brazdo prenovitve in poglobitve verskega življenja, zlasti med mladino. Ko je postal duhovnik, mu je delala njegova ple-

menita mati: V revščini sem bila rojena, v revščini sem rastla doslej in v revščini hočem živeti naprej, ti pa misli le na zveličanje duš. Na to je tudi mislil in v prvi vrsti na doraščajočo mladino. Bil je v kaznilnici in videl notri 12 letne, 18 letne. Zamislil se je: Zmožni in s kaljo dobrega v srcu so ti mladeniči postali zločinci, ker niso imeli prijatelja, ki bi jih navajal k dobremu. Ko se je 8. dec. 1841. razgovarjal z dečkom, ki ga je zapodil zakristan, ker je bil deček tako zanemarjen, ga je don

trudnic. Salezijanski zavodi so drevo, ki cvete in prinaša obilen sad, sotrudištvo pa je kakor korenine, ki črpajo hrano, da more prinašati drevo cvetje in sad. Zavodi so kakor tisti, ki zidajo visoko stavbo, sotrudištvo pa je osebje, ki od daleč dovaža opeko in stavbine potrebščine za zgradbo. Brez teh bi se zaman trudili zidarji. Zato je ustanovil do Bosco trojno družbo, ki se spopolnjuje med seboj, v eno armado za zmage Gospodove.

Danes, ko je minulo dva dni manj kot 40

Kleriki in novinci salezijanskega misijonišča na Kitajskem v budistovskem templju.

Bosco povabil, da ga bo učil verskih nauk. Takrat se je začel oratorij.

Ustanovil pa je dve družbi, ki naj bi vzgajali mladino. Družbo salezijancev in družbo Hčera Marije Pomočnice. A to še ni bilo zadosti. To bi zadostovalo, da bi se vzdrževalo par zavodov, ki bi mogli storiti le malo dobrega. Če pa je hotel, da bi se salezijanski zavodi hitro širili in bili res kakor radostni studenci, ki širijo svoj blagoslov vse naokrog, je hotel poskrbeti še za zvezo med zavodi in ljudstvom, ki bi zavode podpiralo.

In ta vez med zavodi in ljudstvom je Družba salezijanskih sotrudičnikov in so-

let, odkar je v smrtnem snu omahnila neutrudljiva roka don Boscova, danes šteje Salezijanska družba že 1158 zavodov in ima do danes živčih že nad 7000 duhovnikov (natančno 7176) in dosti nad 5000 Hčera Marije Pomočnice (natančno 5392). Vojska sotrudičnikov pa je narastla nad 2 milijona.

Kdo je spržil kamen, ki je narastel v tako goro? Marija Pomočnica kristjanov in častitlj. don Bosco. Križ je moral nositi don Bosco. In velik križ je nosil častitljivi ustanovitelj, tako da bi ga ne zmožel, če bi ga ne bodrilo večkrat božje navdihnjenje in brezmejno zaupanje v Marijino pomoč. Vsi veliki možje v Gospodovi

cerkvi so nosili nenavaden križ in tako so s svojim junaštvom pritegnili druge za Kristusom.

V srednji Afriki, tam med divjim rodом Jagas se je zgodilo sledeče: Neka kristjana je odpadla od sv. vere, da bi postala kraljica. Postala je, in potem je sovražila katoliško vero. Da bi udušila pekočo vest, je hotela v krvi zadušiti kat. vero. Pa ravno se je ponudila ugodna prilika, da bi zatrla krščanstvo. Umrl je katoličan in misijonar ga je hotel po katoliško pokopati. Kraljica pa je zapovedala, da bo pokopan po starem, poganskem običaju, in da naj se zbere ljudstvo. Grob je bil skopan v gozdu in zraven so že stali tresoči se oni, ki so bili zaznamovani, da bodo darovani. Med tem pa je premišljal na borni misijonski postaji misijonar, kaj bi bilo storiti. Videl je, da se bliža konec bujnega verskega življenja. Misijonski brat Ignacij se je posvetoval z Bogom v vzči molitvi. Našel je nekaj. Šel je k svojemu predstojniku in ga prosil, če sme tvegati svoje življenje za rešitev sv. vere? Predstojnik mu reče: Stori! Tedaj gre brat na svoje delo. Kakor je bila stiska velika, tako se loti pomenljive stvari. V kapeli sname veliki in težki misijonski križ, ga zadene na rame in gre zkozi vas proti gozdu, kjer je bil pripravljen pokop. Ljudje ga vidijo in se čudijo: Zakaj si je naložil težki križ? Brat pa je klical: »Kdor je Gospodov, naj gre za Kristusom.« In ljudje so šli za njim proti gozdu. Ko je sprevod prišel na kraj, je spet pretresel zrak gromovit klic: »Kdor je božji, naj gre za Kristusom!« Brat je videl omahujoče kristjane in še enkrat je klical z nadčloveškim glasom: »Pokleknite vsi, pokleknite vsi!« Pokleknili so prvi in za njimi so se šibila kolena vsem, tudi kraljici. Vse je bilo ganjeno. Brat pa vstane s svojim križem, pregleda množice in prosi: »Kdor je božji, naj gre za Kristusom!« ter se obrne iz gozda proti cerkvi. Pridružili so se mu prvi in za njimi drugi in v mogočnem sprevodu jih je izvedel iz kraja pohujšanja. (Fischer, Missionsbeispiele. n. 337.)

Častiti poslušavci! Na ta pretresljivi križev pot za rešitev duš sem se spomnil, ko sem slišal začetna don Boscova dela. Križ je bil, težek križ, ki si ga je naložil neumorni duhovnik Gospodov, da reši tisoče in tisoče iz zank modernega brezverstva in zapeljevanja, iz zank brezverskega in opolskega berila; iz zank lahkomišelnih družbe, kina in modernega razveseljevanja. Nosil je križ, ko ga niso umeli naj-

bližnji in so mu prisodili mesto v umobolnici. Nosil je križ, ko so ga preganjali iz kraja v kraj, ker so bili njegovi srečni dečki v svojem mladostnem načinu preglasni. Nosil je križ, ko je začel z zidavo cerkve in zavoda brez vseh gmotnih sredstev; in ko je začel z zidavo velike cerkve Marije Pomôčnice, ko ni imel pri hiši niti toliko denarja, da bi odposlal pisma na pošto; nič več ni imel kot 40 vinarjev. Nosil je križ, ko se mu je zidóvje zavoda dvakrat podrló. In nosil je križ, ko je podvzel zidavo velike cerkve Srca Jezusovega v Rimu, blizu kolodvora. Papež mu je izročil zidavo, ker sam ni mogel dovršiti dela. Dejal je: »Edini, ki je zmožen delo dokončati, je don Bosco«, ker njega na vsak način podpira Marija, Pomôčnica kristjanov.

Don Bosco je zadal nase svoj križ in vzdržal. Vzdržal je, ker ga je večkrat očitno podpiralo nebo, a vzdržal je tudi, ker ga je gnala apostolska gorečnost.

* * *

Kaj je gnalo don Bosca, da ni poznal miru, ampak, da je neutrudljivo delal? Še nazadnje, ko je pisal oporoko svojim ljubljnim sotrudnikom, je dejal: »Četudi utrujen in brez moči; ne bi nikoli nehal govoriti in priporočati svojih dečkov, ki jih zapuščam.«

Ali ga je morda gnala skrb za telesno blagóstanje mladine, da bodo dečki izučeni delavci, koristni člani človeške družbe? Gotovo, tudi to. A še več.

Ali ga je gnala skrb, da reši njihove duše, ki so več vredne kot ves svet? Saj je rekel naš božji Odrešenik: Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi. Da, tó ga je gnalo. In še nekaj, ki se stvarno ne razlikuje od tega in ki se ne da ločiti od tega, ki pa je vendar več kot zveličanje duš, in to je skrb za slavo božjó.

Bog je nad nami tako velik! Kako bi ga torej ne častili? Kako bi ne spolnjevali njegovih zapovedi. Saj so njegove zapovedi tista pot, ki vodi v rajski vrt zemeljske in večne sreče. Za to slavo je gorel naš Gospod Zveličar, ki je rekel: »Jaz imam jed, da jo uživam, ki je vi ne poznate. Moja jed je, da izvršujem voljo svojega Očeta in dovršim njegovo delo.«

To je veličasten cilj dela za sv. vero; vreden, da nas v najvišji meri vžge za razširjenje in poglobljanje sv. vere, vreden, da zanj

vse žrtvujemo, kakor so že tisoči in tisoči vse žrtvovali.

Ganljivo je, kar je storila iz tega navdušenja za sv. vero neka uboga gospa v Indiji. Vdova je bila in ni imela več kakor eno njivo. Pa je slišala, da hoče neka katoliška družina odpasti od sv. vere, da bi dobila v drugi veri nekó podporo. Kaj stori uboga vdova? Proda svojo njivo in izkupiček prinese kot katoliško podporo nestanovitni družini. (Fischer, Missionsbeisp. 3.315.)

In zopet: Nekje v sredini Afrike je bil misijonar P. Gabriel iz Velence. Vse je dal za

S tem apostolskim duhom je hotel napolniti don Dosco tudi svoje sodelavce in jim je dal tudi pravila.

* * *

Prvo pravilo je: Salezijanski sodelavci naj najprej skrbijo za svojo dušno korist. Delujejo naj s svojim zgledom. V don Boscovem stanovanju je bil napis: »Le eno je potrebno: reši svojo dušo!« Skrbe naj sodelavci za lastno posvečenje. Udeležujejo naj se cerkvenega življenja, prvih petkov v mesecu, duhovnih vaj, tridnevnic. Na odličnem mestu naj bodo pri njih po-

Naš vrh. prefekt kot vizitator med Japonci.

neumrjoče duše, dokler ni izčrpal svojih moči. Bolan je ležal v svoji koči. In primerilo se je, da ga je obiskal drug misijonar. Hotel mu je streči. Ta pa mu je dejal: »Le sv. zakramente mi daj, potem pa, oče Jožef, pojdi, pojdi, ker tebe čakajo duše in čas je predrag, da bi ti tukaj skrbel za umrljivo telo.« Prosil ga je toliko časa, da je odšel za neumrljivimi dušami. Vse je daroval ta častitljivi duhovnik za Gospoda: svoje moči, svoje življenje, svojo zapuščenoost, svojo smrt. Kako mu bo Gospod zaklical: »Pridi, zvesti služabnik, v veselje svojega Gospoda.« (Fischer, Beisp. n. 336.)

glavitne čednosti: modrost in srčnost. Vzor naj bodo drugim v izpolnjevanju stanovskih dolžnosti.

V njihovem delu naj jih vodi širokodušna ljubezen, ker le ljubezen pridobi ljudi.

Ljubezen pa na vse misli, zato naj vsakdo poprime tam, kjer je najbolj potrebno. Skrbe naj sodelavci za duhovski naraščaj, skrbe naj za krščansko vzgojo zapuščene mladine, skrbe naj za širjenje katoliškega tiska, ker po tisku se dandanes poživlja sv. vera in po sovražnem tisku se uničuje sv. vera.

Tudi tisti, ki nimajo svojega imetja, so

lahko salezijanski sotrudniki. Če nimajo sami premoženja, pa izprosijo od drugih kake milodare za don Boscove ustanove, ker dostikrat so ljudje pripravljeni kaj darovati za dobre namene, samo ne vedo, na kateri naslov naj bi se obrnili. Vsak mesec ali vsako leto naj stori salezijanski sotrudnik kako dobro delo, h kateremu ga priganja njegova ljubezen.

In Vaše plačilo? Vaše plačilo bo zadovoljno srce; Vaše plačilo bodo zakladi zasluženja, ki ste jih deležni vsak dan, ker ste sprejeti v občestvo zasluženj vseh don Boscovih ustanov; vseh dobrih del, ki se vrše v don Boscovih zavodih, ste deležni tudi Vi. Vaše plačilo so duhovne dobrote, odpustki, ki jih je tako radodarno naklonila salezijanskim sotrudnikom sv. stolica; Vaše plačilo bo krona apostolov, ki jo bo Bog podelil vsem, ki so druge potrjevali v resnici.

* * *

Eno leto pred svojo smrtjo, v sredi maja 1887. je obiskal don Bosco cerkev presv. Srca Jez. v Rimu, ki jo je s tako težavo zidal. Takrat je bila cerkev posvečena, in don Bosco je daroval sv. mašo na levi strani, pri oltarju Marije Pomočnice. A ginjenje ga je vsega prevzelo. Dvainsedemdesetletni starček je jokal kot

otrok. Ljudstvo se je zgrinjalo k njegovemu oltarju in s solzami v očeh gledalo ganljivi prizor. Don Bosca pa so petnajstkrat zalile solze, da je komaj skončal sv. daritev. Ko pa je šel v zakristijo, se je vsulo za njim ljudstvo in ga prosilo: »Don Bosco, blagoslovite nas!« Prisedši iz zakristije, se je povzpел k oltarju, dvignil roke in izrekel: »Blagoslov . . . blagoslov . . .«, dalje pa ni mogel, zakaj pretresljiv jok in solze so mu udušile glas.

Kaj je bilo častitljivemu, osivelemu, v delu izmučenemu don Boscu?

Povedal je: Videl je kot Mozes v oblubljenem deželu svojega hrepenenja, svojih mladostnih sanj. Ko je bil še mlad, mu je Bog v sanjah pokazal veliko dvorišče in zadaj veliko cerkev in napis: Tukaj je moja hiša. Sedaj po tolikih letih dela je videl tu, v cerkvi presv. Srca Jez., uresničeno podobo svojega videnja. Bil je kot Mozes ob izpolnitvi svojih sanj in to gane.

Pa je dejal don Bosco na večer svojega življenja v oporoki svojim sotrudnikom: »Brez Vaše pomoči bi bil mogel storiti malo ali celo nič.« S pomočjo sotrudnikov pa je izvršil velikanska dela. In če je danes njegovo plačilo v nebesih plačilo apostola in razširjevalca sv. vere, bo, častiti udje družbe salezijanskih sotrudnikov in sotrudnic, tudi Vaše plačilo, plačilo apostolov. Amen.

MISIJONSKA POROČILA.

LUNIN MRK PRI INDIJANCIH KHASI.

Poroča misijonar K. Mlekuš.

V vseh koledarjih in pratikah je bilo nannjenô, da bo 8. decembra popolni lunin mrk, viden v južni Aziji. Jaz sem pozabil na to in to svojo pozabljenost drago plačal. Komaj sem tistega večera zatisnil oči, me hipoma prebudi grozno vpitje, glasen ropot in trobentanje. Vse to me je navdalo s strahom in prva moja misel je bila, da se je vnel v bližini požar, kakor se je zgodilo približno pred enim letom, ko je pogorel klub (shajališče Angležev). Prvi hip sem mislil, da ta ropot prihaja iz sirotišča samega. Potem sem pa dognal, da je prihajal hrušč iz sosednje vasi. Kljub temu mi je bilo težko pri srcu, ker sem mislil na uboge katoličane, ki

bodo ostali brez strehe in brez najpotrebnejših stvari. Zato sem se odločil, da pohitim na lice mesta in pomagam kolikor mogoče pri reševanju. Te misli so v trenutku preletele mojo domišljijo, med tem ko sem se za silo opravił. Takoj na to sem planil na prosto in se oziral po odsevu namišljenega požara. A ni ga bilo. Oddahnil sem se in težek kamen se mi je ôdvalil od srca. A hrup je vendar vedno bolj in bolj naraščal. Kaj naj to pomeni? Tedaj sem se spomnil, da Khasi zaženo takšen hrup pri solnčnem ali luninem mrku. Pogledal sem na luno, in glej! bila je že do polovice zasenčena. Nisem se mogel vzdržati smeha in ne vem, čemu sem se bolj smejal: neumnim vražam ali svojemu strahu.

Tako sem se dobre volje vrnil v sobo. Medtem pa prileti nenadoma tovariš iz sosednje sobe

ter mi zakliče ves prestrašen: „Kaj pa to, je-li potres?“ „Kakšen potres neki, sem mu odgovoril, ko bi bil potres, bi se naša kôliba najprej pôsula, ker komaj pokoncu stoji. Le poglej, da še stoji na nogah in da si zdrav iz nje prilezel. Lunin mrk je, pa ljudje norijo. Koliko je ura?“ „Tričetrt na enajst.“ „Pa pojdiva gledat, kaj tako razsajajo, bova spet kaj novega videla.“

In tako sva se napotila proti vasi. Imeniten pogled, čeprav je bilo skoraj temno, ker se je med tem luna popolnoma skрила. Tu je na hišnem pragu čepela hišna mati ter neumorno mlatila z palico po starem kovinastem kotlu, tam je kopica otrok razbijala po pločevinasti škatlji. Moške in mladeniči so pa kar na svoje nizke pločevinaste strehe zlezli in tam udrihali kar se je dalo in med tem glasno vpili. Pravo peklo! In videti bi bilo treba, kako so bili prevzeti s tem svojim opraviлом. Približal sem se kopici dečkov ter jih vprašal kaj delajo. „Bam u hynroh ia u buai“ so mi odgovorili vsi preplašeni (Žaba krastača luno jé). „Le ne bojte se, sem jih potolažil, ne bo je pojedla, ne!“

Ključ k temu ravnanju Khasi-jev nudi neka pravljica katero sem že prej slišal in jo hočem tu opisati.

* * *

V davnih časih je živela mlada žena, ki je zelo ljubila kislo sadje. Nekega dne, ko je nabirala vejevje v hosti je našla drevo „soh phie“. Z veseljem se približa drevesu v upanju, da se bo lahko najedla njegovih sadov (Sad soh-phie je podoben našim murvicam, le nekoliko večji in zelo kisel je). Ko se je približala drevesu, je opazila na njem tигра. Prôslila ga je, da bi ji natrgal sadja. Tiger pa ji odgovori: „Natrgam ti sadja kolikor hočeš, če mi odstopiš svojo hčerko prvorojenko.“ Ona je premišjevala nekaj časa in potem se je le dala premagati od poželjivosti in privolila je.

Ne dolgo po tem je pôrodila prvorojeno dehte; bila je deklica. Tiger, ki je prišel poslušat pred hišni prag, je li novorojenček deček ali deklica, je radostno odpihal v goščo, veseleč se svoje pridobitve.

Deklica, katero so imenovali *Ka Nam*, se je lepo razvijala in navdajala z radostjo svoje roditелje. Ko je dopolnila šesto leto, pa je prišel tiger terjat svoj dolg in jo je ôdnesel v gozd. Tamkaj je postavil malo kočô iz trave in blata ter jo opremil z vsem potrebnim za svojo jetni-

co. Nanesel ji je oblek najlepšega kroja, kuhinjske posode v izobilju, tako da je bila kočô opremljena primerno njenemu stanu. Vsak dan je navlekel mesa v obilni meri in tudi riža ni manjkalo. *Ka Nam* je pridno gospodinjala in kuhala zase in za tигра.

V teh okoliščinah se je hitro razvijala in v kratkem času je vzrastla v lepo čvrsto dekle. Nekega dne ji naznani tiger, da se za več dni oddalji od doma in naj pripravi mnogo riža za njegov pôvratek. Obljubil ji je tudi, da ji bo zopet kaj prinesel iz svojega potovanja. *Ka Nam* ni slutila nič hudega in se je spravila na delo. Medtem ko je ona delala, je prišla miška iz svoje luknje ter skušala odnesti iz skledе kos mesa. *Ka Nam* jo je opazila in odpodila. Tedaj pa je miš izpregovorila, rekoč: „A tako? ti me podiš? Le čakaj, pa ti ne bom razodela neke skrivnosti.“ *Ka Nam* se je hudo prestrašila ter prosila miško, naj ji pove, kar ve in obljubila, da je ne bo podila. Nato ji je miška povedala, da je šel tiger vabit svoje sorodnike in prijatelje, ker jo misli pojesti na slavnostnem obedu, in da ji je zato ukazal pripraviti obilo riža in drugih jedi.

Te besede so hudo zadele ubogo *Ka Nam*. Začela je jokati in tarnati, da bi se kamnu smilila.

„Le ne jokaj, jo je tolažila miška, jaz ti bom pomagala iz te težave. Pojdi k čarovniku „*U Hynroh*“ (krastača) on ti bo pomagal.“

Ka Nam je ubogala in se napotila k ôstudnemu *U Hynroh*. Ta se je zelo razveselil, ko je zagledal pred sabo krasno dekle in sklenil je zasušniti jo. Oblekel jo je v krastačo, da bi je tiger ne mogel več spoznati, in prepovedal ji je sleči to svojo ôstudno odejo.

Miška je takoj spoznala, da *Ka Nam* ne bo več živela prosto, ampak se bo morala vedno skrivati pod obliko krastače in če bi se drznila odložiti jo, bi jo *U Hynroh* usmrtil. Zato je pa našla drugi pripômoček. Svetovala je, da bi *Ka Nam* zbežala v nebo. „Zlezi na kavčukovo drevo, ji je svetovala, in zakliči: Zrasti, zrasti bratec kavčuk; zrasti tjakaj do nebà.“ *Ka Nam* je ubogala in naredila, kakor ji je bila svetovala miška, in drevo je vzrastlo do nebà. Nato je *Ka Nam* vstopila v nebesno kraljestvo. Tam je potrkala najprej na hišna vrata zvezde Danice in prosila za prenočišče. Zvezda Danica je pôslala svoje služabnike, naj pogledajo, kdo stoji pred vrati. Ko so ji povedali, da je ôstudna krastača, je ukazala jo izpoditi.

Žalostna se je napotila *Ka Nam* k zvezdi Večernici, a tudi ta jo je odpodila. Slednjič se je napotila k solncu in tam potrkala. A tudi solnce „*Ka Sugi*“, jo je odpodilo. Tedaj je mило zajokala ter prosila, naj jo sprejme v svojo hišo, ker če pri njem ne najde bivališča, ga nikjer več ne bo našla. Tedaj se je solnce usmiliло ter jo sprejelo v svoje domovanje.

Ka Nam si je lepo uredila malo sόbico, ki ji je bila odkazana, in trudila se je, da bi na kak naćin pomagala v hiši. Nekega večera jo je sin solnca „*Ka Sugi*“ na skrivaj opazoval. *Ka Nam* ki ni slutila, da je kdo v bližini, je odložila kožo krastaće ter se pokazala začudenemu mladeniću

ta in pretaknil vse kote, da bi našel *Ka Nam*, a ni je bilo. Le miška je zadovoljno cvilila v svojem kotu za ognjiščem. Ko jo je tiger zagledal jo je vprašal, kam je šla *Ka Nam*. Miška mu je povedala, da je zbežala v nebo. Tedaj so se razočarani tigrovi gostje vrgli nanj in ga pošteno ogrizli in opraskali.

Nato se je tiger odločil, da gre tudi on v nebo, da poišće svojo *Ka Nam*. Zato je zlezel na kavćukovo drevo ter zaklical: „Zrasti, zrasti, bratec kavćuk; zrasti, tjakaj do neba.“ Kavćuk se je dvignil in ponesel tигра do neba. Tukaj je tiger začel svoje poizvedovanje. Najprej je šel k zvezdi Danici ter vprašal, če je prišla tja-

Kršćanska kitajska mati z otroki.

v vsi svoji lepoti. Takoj je pohitel k svoji materi *Ka Sugi* (solnce, ki je v jeziku Khasi ženskega spola) ter ji razodel, kar je videl. Prosil jo je, naj sprejme *Ka Nam* v družino. *Ka Sugi* se je šla sama preprićat o besedah svojega sina in ko je videla, da se je pod ostudno kožo krastaće res skrivalo krasno dekle, ji je odnesla ono kožo ter jo sežgala. Nató je sprejela *Ka Nam* v svojo družino in jo preskrbela s krasnimi oblaćili. Kmalu potem jo je poročila s svojim sinom in *Ka Nam* je živela srećno v hiši solnca.

Ko se je tiger vrnil s svojimi prijatelji in sorodniki, da bi pojedel *Ka Nam*, je našel hišo zaprto. Trikrat je obhodil kočo, klićóć *Ka Nam* po imenu, a odgovora ni bilo. Nato je vdrl vra-

kaj *Ka Nam*. Danica mu je ódgovorila, da je ódšla naprej. Isti ódговор je prejel tudi od zvezde Većernice.

Medtem pa je *Ka Nam* izvedela, da je prišel tiger v nebo in se hudo prestrašila. Tedaj je napravil njen soprog veliko grmado, položil nanjo psa in zažgal. Ko je prišel tjakaj tiger in vprašal za *Ka Nam*, mu je njen soprog pokazal grmado, rekoć: „Umrla je pravkar in sedaj jo sežigamo.“ Ko je tiger to slišal, je bridko zajokal. Tedaj so mu rekli okoli stojeći: „Ti si res zelo ljubil *Ka Nam*, ker tako joćeš; vrzi se tedaj na grmado in združen z njo zgori!“ Tiger je sledil njihov nasvet in poginil v ognju. Na ta naćin je bila *Ka Nam* rešena svojega suženj-

stva in živela srečno v nebu do konca svojih dni.

Medtem pa je *U Hynroh* zvedel, da je *Ka Sugi* sežgala ono kožo, ki jo je on dal, da bi se *Ka Nam* skrila v njej. To ga je hudo razjezilo in začel je sovražiti *Ka Sugi* (solnce) in *U Buai* (luno) ki je njena sorodnica. Ves ogorčen je zlezel v nebo in začel požirati solnce *Ka Sugi*. Prebivalci zemlje so trepetaje prisostovali temu prizoru, a ko so videli, da solnce omahuje in zgublja svojo svetlobo so začeli vpiti in razbijati, da bi s tem preplašili grdo pošast. *U Hynroh*, podli bojazljivec, se je tega ropota grozno ustrašil in misleč, da prihaja vojska nad njega, je pobegnil iz neba.

Od takrat še večkrat poskuša zlesti v nebo in napadati bodisi solnce (*Ka Sugi*) bodisi luno (*U Buai*), a vrli *Khasi* takoj začnejo razsajati in ropotati, da tako preženejo tega nevarnega sovražnika solca in lune, njihovih dobrotnikov.

* * *

Ko bi bil jaz na mestu *U Hynroh* današnjo noč, sem si mislil, bi gotovo pobegnil, ker me je res prestrašil ta ropot, tembolj ker je prišel tako nepričakovano. *U Hynroh* pa se ni kar nič zmenil zanj in polagoma pojedel vso luno. Počasi so se tudi razbijalci utrudili in vse je utihnilo, medtem ko se je luna začela zopet razkrivati. Naslednje jutro je s svojim prijaznim nasmehom pozdravila svoje vrle branitelje.

BOŽIČNI PRAZNIKI V BETLEHEMU.

(Poročilo našega sobrata T. P.)

Vlč. g. urednik!

Rad ustrežem Vaši želji in Vam pošljem opis božičnih praznikov v Betlehemu, ki Vas bo mogoče zanimal.

Na božični predpraznik je bilo v Betlehemu pred starodavno baziliko, ki jo je sezidala sv. Helena v čast božjemu Odrešeniku, vse natlačeno različnega ljudstva. Govorili so v vseh mogočih jezikih. Arabci, ogrnjeni v plašče s kričečimi barvami, so prevladovali. Vojaške sraže so tekale semintja na konjih in urejevali številno množico. Potniki iz vseh delov sveta so pripravljali fotografične aparate, da bi vjeli v trajen spomin sliko slovesnega vhoda jeruzalemskega katoliškega patrijarha v votlino Jezusovega rojstva. Iz frančiškanske cerkve je prišlo več kot 150 duhovnikov in klerikov, ustavili so se, uvrstili ter čakali na patrijarha.

Točno ob določeni uri pritopočejo jezdec božjega groba v posebnih oblačilih. Prvi nese dolg črn križ, drugi pa imajo puške v rokah. Iz avtomobilov stopijo kanoniki božjega groba, razni prelati in slednjič sam nadškof in patrijarh jeruzalemski, bivši salezijanski gojenec. Množica zašumi, patrijarh dvigne roko in blagoslovi navzoče. Patrijarhova straža božjega groba, z zakrivljenimi meči ob boku, prime za debele, težke palice, bogato okovane s srebrom in prične nenakomerno udarjati ob kamenita tla: pok, pok, pok . . . kar je znamenje, da se prične vhod. Salezijanska godba zaigra veselo koračnico. Med donječimi zvoki godbe, med petjem krepkih patrov frančiškanov in med močnim udarjanjem palic stopi patrijarh slovesno v starodavno baziliko, ki je sedaj na žalost v oblasti razkolnikov, nato pa v frančiškansko župno cerkev sv. Katarine. Tu je slovesen „Te Deum“ in blagoslov z Najsvetejšim, na kar duhovščina poljublja prstan nadškofu, ki sedi pod baldahinom. Po tej ceremoniji se ljudstvo razide.

Z našimi novinci smo jo mahnili v „*Beit-Sahur*“, kjer je votlina pastirjev, nekoliko vstran od župne cerkve. Cerkvica ima prelep oltar iz marmorja. Izklesani so vsi dogodki, ki so v zvezi z Jezusovim rojstvom: Marijino oznanjenje, rojstvo, pastirji pri čredi, angeli, ki se prikažejo pastirjem, prihod pastirjev k Jezuščku, angel, ki se prikaže v spanju sv. Jožefu, beg v Egipt, sv. Trije kralji, vojaki, ki koljejo otroke, maliki, ki padajo z oltarjev, koder potuje sv. družina, i. t. d. Vse je naravno, kakor bi bilo živo. Marsikoga oblijejo solze ob pogledu na te prizore, odražajoče se iz marmorja. V votlino pastirjev ne moremo, ker je zaklenjena in v razkolniških rokah. Z nami je več vedoželnih Angležev, ki nepotrpežljivo rentadžijo nad brezbriznimi razkolniki. Dolgo čakamo, a ne dočakamo nikogar, ki bi nam odprl, čeprav smo poslali več dečkov s ponižno prošnjo, naj nam odprejo. Ko se naveličamo, pustimo Angleže, naj čakajo, dokler hočejo, in se vrnemo nazaj v Betlehem, ki je nocoj nenavadno skrivnosten in ima posebno privlačno silo.

Gremo v votlino, kjer je bil rojen Jezušček. Vsakdo poljubi s svetim spoštovanjem kraj, kjer se blesti napis na veliki srebrni zvezdi: »*Hic de Maria Virgine Jesus Christus natus est*«. To se pravi: Tu je bil iz Marije Device rojen Jezus Kristus.

Naše misli so bile zatopljene v svete dogodke,

obenem pa plavale tja v daljno domovino, kjer obhajajo domači sveti večer. Njihove misli so sedaj tu pri betlehemiški votlinici, mi pa smo sedaj v nji telesno navzoči in molimo zanje.

Čas je bilo posloviti se od svete votline. Ko smo odhajali, nam zadoni na uho petje, ki iz daljave prihaja vedno bliže. Patri frančiškani so, ki gredo v votlinico. Slede jim kanoniki, prelati in patrijarh. Pokleknili smo, da bi dobili blagoslov. Vzvišena kot nebeška prikazen se mi zdi visoka, bleda patrijarhova postava z belo brado, odet v slovesna oblačila.

* * *

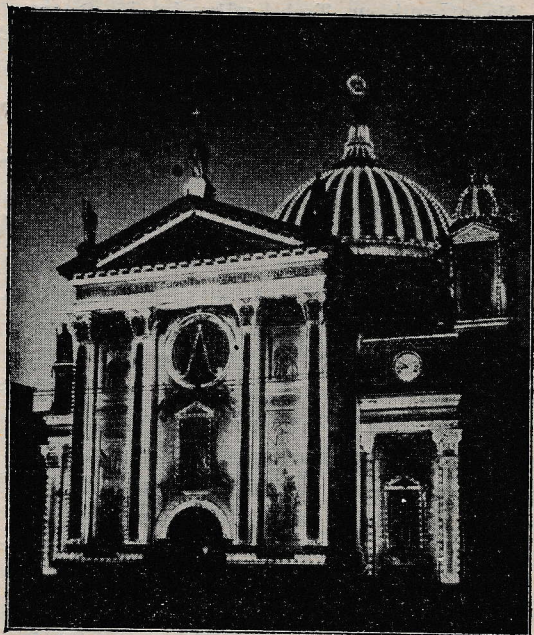
Jasna noč. Na milijone zvezdic miglja na nebu. Če bi mogle govoriti bi nam pripovedovale o tisti noči, ko so videle trume nebeških duhov, oznanjajočih pastircem veselo vest. Ceste so razsvetljene, polne življenja. Automobili brne in vozijo tiste srečne ljudi, ki jim je dano, da vsaj enkrat v življenju počaste Jezuščka na onem kraju, kjer ga je Marija v jaslice položila.

Proti polnoči je votlinica Gospodovega rojstva kar zagozdena. S težavo smo si priborili prostóreck v silni gneči. Pristopi duhovnik, ne k oltarju rojstva, ker ta je v oblasti razkolnikov, temveč k oltarju, kjer sta bila po ustnem izročilu, privezana osliček in voliček, ki sta s svojo sapo grela Jezuščka, ko ga je Marija povila in položila na trdo slamico.

Sv. daritev se prične. Navadna tiha maša je, ker razkolniki ne dovolijo, da bi katoličani imeli v votlinici slovesno mašo. Trenutek je slovesen: ne sliši se drugega kot duhovnikov glas, rožljanje z molki in pritajeno ihtenje. Bogate gospe in odlični gospodje tožijo Jezuščku svoje boli in mu izročajo svojo družino. Velika večina izmed njih ne bo imela nikdar več prilike praznovati v Betlehemu božično noč. Ostal bo samo spomin, a ta spòmin jih bo krepčal na težavni poti življenja proti večnosti.

Bili smo tudi pri sv. obhajilu. Kako sladko je prejeti Jezusa tam, kjer je bil rojen v odrešenje sveta! Kako skrbno mu je vsakdo pripravil jaslice v svojem srcu!

Po prvem sv. opraviu so sledile druge maše, mi pa smo še obiskali bližnjo votlinico sv. Jožefa, kjer mu je angel ukazal, naj beži v Egipt, grob nedolžnih otročičev, celico, kjer je sv. Hieronim delal pokoro tako dolgo vrsto let in prestavljal sv. pismo, grob sv. Pavle i. t. d. Povsod duhovniki darujejo sv. maše. Oltarji so

Razsvetljeno svetišče Marije Pom. v Turinu.

v tesnih podzemskih hodnikih tako blizu skupaj, da se duhovniki dotikajo, ko se obračajo za „Dominus vobiscum“.

Med tem pa v frančiškanski cerkvi patrijarh poje slovesno polnočnico obdan od številne duhovščine. Na tisoče električnih lučic žari, da se ti dozdeva, kot bi bil pred samimi nebeškimi vrati. Izbrani pevci pojo krasno latinsko mašo in orglje zdaj zabuče, da se strese cerkev in zašklepečejo okna, zdaj se zopet oglasijo milo in nežno kot bi odmevali angelski glasovi. Kako lepa je naša katoliška cerkev v svojih veličastnih obredih!

Polnočnica je končana. Kmalu nato: pok! pok! pok! . . . Patrijarhovi stražniki tolčejo samozavestno ob tla pred duhovščino, ki stopa s prižganimi svečami v rokah, pojoč božične pesmi. Služabniki nesejo lepo pastirsko palico in druge znake visokega patrijarhovega dostojanstva. Patrijarh sam pa drži v naročju majhnega, ljubkega Jezuščka, da ga bo položil v votlinico, v betlehemske jaslice. Za njim se vrste konzuli in zastopniki raznih držav, izvzemši jugoslovanske. Jugoslavijo je nekaj časa zastopal španski konzul, ker pa pred letom dni ni bil več imenovan, je sedaj ne zastopa več. Radi tega bom imel še sitnosti s potnim listom in pri najboljši volji ne morem zadostiti dolžnostim, ki jih imam tudi v tujini do domovine.

Na praznik sv. Treh kraljev imajo pa razkolniki svoj božični praznik, ker je njihov kalendar zaostal, kakor znano, za 13. dni.

Na predpraznik so v pripravo na božične slavnosti izvršili napad na frančiškane v betlehemske votlinici. Povod napada je bil tale: V votlinici imajo katoličani predpisane ure, kdaj lahko vstopijo. Tudi sedaj so bili frančiškani pri svojem oltarju. Imeli so še pet minut časa, toda nestrpni razkolniki — ki so kar besni na katoličane — niso mogli dočakati konca. Zavrela jim je kri, zagrabili so za svečnike in, lop, lop, po glavah. Ranili so tri.

Njihov vhod ni niti senca v primeri z vhom katoliškega patrijarha. Iz grškega samostana pridejo pravoslavni menihi z divjimi bradami, z dolgimi kuštravimi lasmi, s širokimi mahadravimi rokavi in v ponošenih obrednih oblekah. Ni reda, ni dostojanstva. Zdi se, kakor da nosijo na čelu znamenje odpadništva od katoliške cerkve. Spremlja jih več anglikanskih (protestantskih) duhovnikov, znamenje, da so si v Palestini precej dobri.

Njihov patrijarh je star, srednje visok mož, z dolgo belo brado. Na prvi pogled napravi vtis, da je star, odslužen general. Na prsih nosi toliko odlikovanj, zvezd, verižic in različno pletenih trakov, da je nekam res čudno videti. Pravijo, da je bil svoje dni navaden cerkovnik pri Božjem grobu. Ker mu je bila sreča naklonjena, si je pridobil veliko bogastvo, s katerim si je od turških sultanov kupil patrijarhovsko čast. Pri razkolnikih v Palestini je tisti najbolj sposoben za škofovsko službo, ki je najbolj bogat, da lahko več plača kot drugi.

Med vhom poje nekaj dečkov v grškem jeziku. Napev je melanholičen, zaspan, brez življenja. Patrijarh deli blagoslov na vse strani s križcem v roki.

V stari baziliki rojstva Gospodovega kriče, tekajo, se smejejo, leže po tleh, jedo, prodajajo in kupujejo. Jama razbojnikov. Bog jim odpusti, saj ne vedo kaj delajo. Da, mnogi ne vedo, da niso v pravi veri, mnogim pa napuh, strah pred ljudmi in zatajevanjem brani, da ne priznajo svoje zmote in se ne spravijo s katoliško cerkvijo.

V mraku prirede patri frančiškani ljubko procesijo po hodnikih. Spremene namreč Jezuščka v jaslicah in prinese večjega, takega, ki že sedi. Sv. opravilo vodi p. provincijal frančiškanskega reda v Palestini, ki je hkrati tudi „custos“ t. j. čuvar Božjega groba; zato ga navadno kličejo

kar p. kustos. Kot tak ima posebne privilegije in sme opravljati pontifikalno sv. mašo.

Končam. Lepo Vas pozdravlja in se vsem priporoča v molitev

Vaš

Tinko.

POROČILO IZ ASSAMA (INDIJA).

Naslednje pismo smo prejeli pred dobrim mescem. Vsebuje sicer marsikaj, kar je našim čitateljem že znano, vendar bo marsikoga zanimalo, zato ga objavimo.

Vlč. gospod!

Dne 26. januarja bom spolnil 26. leto svojega življenja. Prav na ta dan bom delal dosmrtno zaobljube skupno z gosp. Berlecom in mnogimi drugimi sobraty. Med njimi bo tudi nekaj takih, ki so dovršili novicijat tukaj v Assamu. To bo res dan veselja za nas in za vso družbo. Toliko mladeničev, ki posvetijo za vedno vse svoje moči, vse svoje delovanje za blagor duš in prospeh naše družbe! Molite torej zame, da ne bom jaz edini nevrednež med njimi, ampak da bom z božjo pomočjo tudi jaz zmožen vršiti zvesto dolžnosti, ki jih nalaga redovniški stan.

Sedaj pa nekaj iz naše nove domovine. Letos smo imeli, kakor ste že izvedeli, med seboj vlč. g. Ricaldoneja, ki je prišel v imenu vrh. predstojnika pregledat azijske misijone. Neizmerno je bilo naše veselje, in kako ne? saj smo imeli med seboj dobrotnega očeta, ki je imel za vsakega prijazno besedo. Njegov obisk nas je navdal vse z novim ognjem in misijonsko delovanje se bo sedaj močno dvignilo. Priredili smo njemu na čast velike slavnosti, katerih se je udeleževalo tudi ljudstvo, na katero se je raztegnil plamen ljubezni in vdanosti, ki so jo izražali salezijanci svojemu ljubljenu očetu. Tudi g. Ricaldone je bil vesel ter se zahvaljeval temu dobremu ljudstvu. V nekem misijonu približno 60 km od Shillong-a je čital zahvalni govor v jeziku Khasi, kar je ljudstvo še bolj navdušilo. Tudi jaz sem imel priliko prisostvovati svečanostim, katere so mu priredili v tem misijonu (Laitkynsew). Spremil sem tja godbo in dramatični odsek našega sirotišča, ki sta imela nastopiti pri svečanosti. Po približno dveurni vožnji z avtom smo se napotili po ozki stezi najprej globoko v dolino skoraj navpik in potem prav tako navzgor do omenjene vasi

Ta leži na grebenu visoke in dolge gore, ki se spušča na nasprotni strani globoko doli v bengalsko ravnino. Greben je jako dolg, a zelo ozek in skoraj navpik odsekan na desno in levo. Globoka dolina, v katero smo se morali spustiti med potjo, loči to goro od ostale planote Khasi. Ti globoki prepadi in zajede pričajo o kataklizmih, ki so se morali vršiti nekda v prastarih časih v teh krajih. Posledice teh kataklizmov so se ponovile l. 1897. v groznem potresu, ki je vse porušil. Po mnenju geologov je bilo prav v okolici Laitkynsew-a središče potresnih sunkov. Med potjo je naš spreved vedno naraščal, ker je ljudstvo prihajalo od vseh strani, da se pokloni našemu predstojniku. Ko smo prišli do dna omenjene doline, so nas pričakovali verniki iz bližnje vasi v dolini, ki so postavili tudi slavaloke, in pa verniki iz Laitkynsew-a, ki so nam prišli naproti. Po kratkem nagovoru se je spreved začel pomikati navkreber po strmi stezi, po kateri so živahni dečki skakljali kot srne, prepevajoč vesele pesmice, ki so se jih naučili od naših klerikov, ki pridejo vsako leto semkaj na počitnice. G. Ricaldone je bil zelo vesel in zdelo se je, da se je pomladil, ker je kljub utrudljivi poti tudi sam včasih pomagal peti. Po treh urah hoda (12 km) smo srečno dospeli na vrh, kjer kraljuje nad okolico naša cerkva, pred katero je čakala množica ljudstva. Drugi dan (nedelja) je bilo skupno sv. obhajilo z veliko udeležbo vernikov. Slovesno sv. mašo je pel vlč. g. Ricaldone, toda na prostem radi obilice ljudstva. Bilo je približno 800 katoličanov in mnogo drugovercev in poganov. Popoldne je bilo zborovanje, pri katerem so mnogi govorniki izražali predstojniku svojo zahvalo, da imajo tako dobre misijonarje in prosili za nove misijonarje, ker je mnogo ljudstva, ki bi rado vstopilo v katoliško cerkev. Kakor sem omenil, je g. Ricaldone čital zahvalni govor v jeziku Khasi. Med dnem so ga neprenehoma nadlegovali verniki, ki so prihajali v skupinah ali poedini ter prinašali male darove v sadju (čeprav ga že skoraj nič več ni bilo) in prosili za blagoslov. G. Ricaldone je bil globoko ginjen, videč zaupanje in dobro razpoloženje tega ljudstva. Tudi jaz sem se temu čudil, ker sem bil prvič v tej okolici, medtem ko sem dva meseca prej videl v nekem misijonskem okrožju, da je pogansko ljudstvo bežalo pred nami. Zvečer pa je naš dramatični odsek nastopil na zasilnem odru, ki so ga postavili na dvorišču. Množica ljudstva je polagoma

narastla približno na 2000 oseb in več in to v vasi, ki šteje komaj 1000 prebivalcev. Prvič so videli gledališko predstavo in zato smo imeli nekoliko sitnosti z njimi, ker niso hoteli molčati.

Pred dvema tednoma se je g. Ricaldone še enkrat vrnil med nas na poti iz Siamu, kamor je peljal prve salez. misijonarje. Ustavil se je komaj dva dni in dal priliko vsem, da so še enkrat govorili z njim. Dan pred njegovim odhodom se je začel evharistični kongres našega misijonskega okrožja kot priprava za procesijo, in on sam je prisostvoval prvemu zborovanju. Naslednjo nedeljo 20. t. m. je bila procesija presv. Rešnjega Telesa. Bila je pravi triumfalni pohod. Čez 1500 oseb se je je udeležilo. Bilo ni niti najmanjšega nereda. Procesije so se udeležile tudi družbe z zastavami in naša godba. Dve uri in pol je trajal obhod med špalirjem ogromnega števila gledalcev, protestantov in poganov. Krasen je bil prizor, ko se je procesija vrnila. Poslednji žarki zahajajočega solnca so poljubljali množico, ki je klečala na obširni trati pred cerkvijo, da prejme še enkrat blagoslov od svojega Zveličarja, preden se razide. Veseli in solnčni obrazi razhajajočih se množic so pričali o delovanju milosti božje v njihovih srcih. Globok vtis je napravila na vse ta procesija in prepričani smo, da Jezus ni prezrl prisostvojujočih poganov in protestantov, ampak je tudi njim podelil svoj blagoslov.

Assamski misijon se izvrstno razvija. Ko so salezijanci prišli semkaj, je bilo komaj nekaj čez 5500 vernikov, letos pa se je to število dvignilo na 10.000. V kratkem pridejo zopet trije duhovniki iz Evrope skupno z dvanajstimi novinci in dvema lajikoma. Tako bo zopet pomnoženo število naših misijonarjev. Dne 23. p. m. je naško iz Kalkute posvetil prvega našega subdijakona v naši cerkvi, in v kratkem bo še eden posvečen. O sv. Jožefu, če Bog da, bomo imeli prva dva novomašnika, katerima bodo vsako leto sledili novi. Tako se bo kraljestvo božje v Assamu vedno bolj širilo.

Čez tri tedne zaključimo šolsko leto, in tedaj ko se mi ne bo treba ukvarjati z mojimi paglavčki iz prvega razreda, bom imel nekoliko več časa, da napravim zopet kak izlet po misijonu. Naš misijonar iz Shillong-a mi je že obljubil, da me vzame s seboj v najbolj divji kraj svojega obširnega okrožja. Prebivalci tega kraja so jako revni ne samo na imetju, ampak tudi na pouku. Oni niso Khasi, a v šoli se učijo

tega jezika, da se takô olajša delovanje misijonarja. Tudi kraj je jako divji, in pot tjakaj vede skozi džunglo, domovje tigrov, leopardov in slonov. Še neko drugo potovanje v okrožje *Laitynsew-a* imam v načrtu. Jaz se zelo veselim teh potovanj: služijo mi v razvedrilo, potem pa pridem tako tudi v stik z ljudstvom in lahko kaj dobrega napravim. V lanskih počitnicah sem imel priliko občevati z nekaterimi mladeniči, ki so nas obiskali med našim bivanjem v misijonski rezidenci. Koliko je bilo moje veselje, ko so mi na predvečer mojega odhoda nekateri izmed njih odkrili željo, da bi bili poučeni v katoliški veri! Žal mi je bilo, da nisem mogel ostati dalj časa tamkaj, da bi jih sam poučil, ker misijonar še ni poznal dobro jezika. Priporočil sem jih zato misijonarju in spodbudil jih, naj se le pridno učijo in iščejo resnice.

Kako preživljam tukaj svoje dneve? Deloma poučujem gojence, deloma se pečam z učenjem zlasti jezika Khasi, katerega že precej dobro obvladam. Letošnje leto sem že več knjižic predstavil v ta jezik, da bi tako preskrbel našim gojencem dobrega čtiva.

Med raznimi opravili mi čas silno hitro poteka in skoraj neverjetno se mi zdi, da bodo letos minula tri leta, odkar sem v teh krajih.

Naj zadostuje! Še mnogo drugih stvari bi Vam lahko napisal, ampak pomankanje časa mi tega ne dovoli.

Molite zame in priporočajte me v molitev tudi drugim!

Vdani

Karel Mlekuš.

Bivšim sal. gojencem.

Kako radi bi nekoliko obširnejše pokramljali z Vami, dragi bivši gojenci, a prostor nam to pot tega ne dopušča. Pa prihodnjič. Za sedaj Vam kličemo: Bodite ponosni, da ste učenci tako velikega vzgojitelja, kakor je bil čast. Janez Bosco. Zavedajte se, da je to velika odlika, ki Vam nalaga dolžnost, da vztrajate v načelih naše sv. vere in v krščanskem življenju. To imejte pred očmi zlasti sedaj v postnem času, ki je čas duhovne obnove za vsakega kristjana. Bog z Vami in Marija Pomočnica!

Hvala!

Vsem blagim sodelavnikom in sodelavnicam, ki so v novem letu kljub znanim gmotnim težkočam tako radodarno prispevali deloma za pokritje tiskovnih stroškov, deloma za druge namena, se iskreno zahvalimo s ponižno prošnjo, da nam tudi v prihodnje ostanejo naklonjeni. Naj Bog vsem stoterno poplača!

Praznik Marije Pom. kristjanov.

Slovesni praznik Marije Pom. kristjanov bomo letos obhajali dne 28. maja na binkoštni ponedeljek. Če bo mogoče, preskrbimo polovično vožnjo, kar bomo objavili v prihodnji številki Salezijanskega vestnika. Že zdaj vabimo k obilni udeležbi.

MILOSTI MARIJE POMOČNICE OBJAVIMO V PRIHODNJI ŠTEVILKI.

Stroški za Sal. vestnik znašajo letno 10. Din.
Uredništvo in upravništvo na Rakovniku v Ljubljani.

Uredil Josip Meze.

Natisnila Salez. tiskarna v Ljubljani.

NAŠI RAZGOVORI.

(Odgovori na vprašanja.)

Veronika. Vprašanje izbire spovednika je važno za vse, zlasti pa za tiste, ki ne hodijo k spovedi samo zaradi odveze, ampak jim je spoved ob enem sredstvo za doseg višje popolnosti. Seveda je mogoče izbirati le tam, kjer je dosti spovednikov na razpolago, kakor n. pr. v večjih mestih. Pri izbiri spovednika mora voditi dušo pravo načelo. In to načelo je: poiskati si spovednika, ki odgovarja lastnim duhovnim potrebam. Napačno je pri izbiri ozirati se na zunanjo prikupljivost ali pa na to, kako zna dotični spovednik goditi ničemurnosti, ki so ji včasih nekatere duše podvržene in ki je velika sovražnica duhovnega napredka. Take nečimurne duše, ki iščejo pri spovedi bolj same sebe kot Boga, spreminjajo vsake kvatre »rednega« spovednika, glede duh. življenja so pa vedno na tleh.

Res je, da ni vsak tudi sicer dober spovednik za vsako dušo. Kdor ima jasno opredeljeno notranjost, potrebuje spovednika, ki je v prvi vrsti asket t. j. temeljito izobražen v zadevah notranjega življenja, ki dobro pozna pota in sredstva, ki vodijo k popolnosti. Nemirne, boječe, nejasne duše pa potrebujejo spovednika, ki je dober psiholog t. j. takega, ki ima dar razumevanja bolj kompliciranih duševnosti. Mlačni potrebujejo strogega spovednika, boječi bolj milega i t d.

Iz Vašega pisma sprevidim, da Vi nimate mnogo izbirati. Med spovedniki, ki jih imate na razpolago, odločite se za tistega, kateremu najlažje vse zaupate, in katerega vodstvo se Vam zdi najbolj koristno in za duhovni napredek najbolj uspešno. Pri tem se ne ozirajte nič na osebne lastnosti, ki so Vam sicer znane. Duhovnik je v spovednici le namestnik božji in nič drugega. Sicer se pa zavedajte, da spovednik je pač tisti, ki orje in seje, rast pa da edinole Bog.

Neža Trn. Prav je, da ste potrkala s tolikimi vprašanji na duri naše govorilnice. Na vsa Vaša vprašanja glede odpustkov naj Vam služi sledeče pojasnilo.

1. Naj Vas nič ne moti, ako imajo pobožni zdihljaji, obdarjeni z odpustki, v novih knjigah malo drugačno besedilo kot v starih. Popravo je zahteval razvoj našega jezika, ki se vedno izpopolnjuje. Glede odpustkov velja novo besedilo prav tako kakor staro pod pogojem seveda, da je

bilo od škofijstva odobreno. Škofijsko odobrenje pa ima itak vsaka molitvena knjižica.

2. Pri vseh molitvah in tudi pri pobožnih zdihljajih se je držati novega besedila, zlasti tedaj, ako je škofijstvo izrečno tako določilo.

3. Odpustki, ki se zadobe za razne pobožne zdihljaje, so tisti, ki jih je dovolila sv. cerkev. Popolni odpustki, ki jih je sv. stolica podelila, veljajo tudi, ako v kaki poznejši izdaji molitvene knjižice niso omenjeni.

4. Za isto dobro delo je mogoče zadobiti popolne odpustke le enkrak na dan, ako sv. stolica ni drugače odredila. Razume se, da je mogoče za različna s pop. odpustki obdarjena dobra dela zadobiti popolne odpustke tudi večkrat na dan pod pogojem, da se za vsak popolni odpustek izvršijo **posebej** vsa dobra dela, ki so predpisana, (obisk cerkve, molitev po namenu sv. očeta i. t. d.) razen spovedi in obhajila, ki veljata tudi za več pop. odpustkov.

Dušan. Na Vaše vprašanje: *Kaj je preventivni sistem in kakšno prednost ima pred drugimi sistemi?* dobite vsaj delni odgovor v raznih letnikih nekdanjih „Sal. poročil.“ Ker pa to vprašanje še vedno ni vsestransko pojasnjeno, nameravamo o njem spisati obširnejši članek v eni prihodnjih števil Vestnika.

A. L. Vaše pismo je uredništvu kaj dobrodošlo. Pripomogel je, kakor vidite, da smo dosegli, kar ni bila samo Vaša želja, ampak tudi mnogo drugih z urednikom vred.

Vsem našim blagim čitateljem. Mnogi nas povprašujejo, kdaj bo čast. Janez Bosco proglašen za blaženega. Na to vprašanje odgovarjamo, da v Rimu napredujejo take stvari počasi in po natančno odločenih pravilih, ki jih vsebujejo cerkvenopravni predpisi. Kakor kaže dosežani potek svetniške razprave našega čast. ustanovnika, upamo prav kmalu doživeli to veliko srečo, po kateri vsi takó hrepenimo. Seveda natančno še ne moremo povedati, kdaj bo to, ker datum še ni določen. Kadar bomo vedeli kaj bolj natančnega, bomo naše cenjeno sodelništvo nemudoma obvestili. Med tem se pa skrbno pripravljajmo na ta veliki dogodek, zlasti s tem, da se te zadeve vsak dan spominjamo v molitvi, in da radi v prijateljskih krogih govorimo o našem velikem ustanovniku.

Nova knjižica.

Za človeka je velikega pomena, da se zna olikano obnašati. Olikan človek uživa v družbi spoštovanja in ljubezen. Olikano vedenje ni potrebno le učenim in visoko stoječim, ampak vsakemu, tudi najbolj preprostemu delavcu.

Doslej je izšlo v slovenščini že več knjig o olikanem vedenju, toda vse v taki obliki, da si jih revno ljudstvo ni moglo preskrbeti. Bile so preobširne in radi tega tudi predrage. Da si tudi revno ljudstvo lahko preskrbi te vrste knjigo, smo izdali majhno brošurico, pod imenom »Lepo vedenje«, ki v enajstih poglavjih podaja vsa bolj važna pravila, ki jih zahteva olikano vedenje — Knjižica stane 3.50 Din (po pošti 4 Din) in se dobi edinole pri „Vodstvu Salezijanskega sotrudstva na Rakovniku v Ljubljani.“ — Vsakemu naročniku se s knjižico vred pošlje položnica za pošiljatev denarja.

Ali že imate?

Med v zadnjem stoletju slovečimi možmi, lahko rečemo, ni nikogar, čigar življenje bi obsegalo toliko zanimivosti, kakor življenje častitljivega Janeza Bosca. Njegov življenjepis se bere kakor zanimiva povest, polna čudovitih dogodkov. Vsak korak kaže, kako čudovito ga je spremljala božja previdnost.

Kakor smo izvedeli iz Rima, bo don Bosco v najkrajšem času povišan na oltar. Tudi njegovi posmrtni čudeži so že potrjeni. Zdaj čaka le še slovesne proglasitve.

Vsem sotrudnikom in sotrudnicam toplo priporočamo, da si preskrbe don Boscov življenjepis, v katerem bodo našli mnogo zanimivega in poučnega. Dobi se pri „Vodstvu salezijanskega sotrudstva na Rakovniku v Ljubljani“. Stane 10 Din (po pošti 10.50 Din). Naročnikom se priloži položnica.

Uredništvo je prejelo v oceno:

MEMENTO HOMO Dr. Mihael Opeka. Petnajst govorov o molitvi, delu in misli na smrt. Ljubljana 1928. Ta knjiga, broječa 141 strani, obsega v treh delih važne resnice, podane v krasnih, dovršenih govorih. Čital jih bo s pridom ne samo izobraženec, ampak tudi preprost človek, zato knjigo vsem prav toplo priporočamo. Knjiga se dobi pri Ničmanu (Ljubljana) in stane 22 Din, po pošti 23.50 Din.

DEKLIŠKI ODER. Prvi zvezek. Ta drobna knjižica (48 str.), ki jo je izdala Orliška zveza v Ljubljani, obsega dve mični igrici z ženskimi vlogami: »PRAVA MATI« biblična igra za materni dan in »KAZNOVANA NEČIMURNOST«, šaloigra v dveh dejanjih. Dobi te pri tajništvu Orliške zveze, Ljudski dom, Ljubljana.

SRČNI RUBINI svete Male Terezije Deteta Jezusa. M. Elizabeta O. S. Urs. Založil uršulinski samostan v Ljubljani. Str. 222. Zopet je izšla knjiga, ki je smemo biti odkritosrčno veseli. Ona nas povede v spremstvu svete Male Terezije v kraljestvo božje ljubezni in nas z obilico prekrasnih misli vnema za notranje življenje. Ta knjiga bo mnogim dušam zlasti ženam in dekletom zvesta spremljevalka na poti k popolnosti. Naroča se v uršulinskem samostanu v Ljubljani. Stane vezana 36 Din.

Češčenje presv. Srca.

V aprilu: 1. 4, 19 — 2. 6, 7 — 3. 8, 16 — 4. 9, 10 — 5. 7, 4 — 6. 4, 23 — 7. 3, 29 — 8. 2, 24 — 9. 5, 22 — 10. 8, 1 — 11. 9, 17 — 12. 6, 3 — 13. 2, 13 — 14. 1, 26 — 15. 5, 24 — 16. 8, 14 — 17. 8, 15 — 18. 3, 6 — 19. 6, 18 — 20. 5, 9 — 21. 4, 21 — 22. 2, 12 — 23. 6, 28 — 24. 1, 25 — 25. 2, 30 — 26. 8, 5 — 27. 1, 8 — 28. 4, 2 — 29. 6, 20 — 30. 7, 27 — 31. 2, 11.

V maju: 1. 2, 22 — 2. 8, 27 — 3. 6, 15 — 4. 1, 8 — 5. 5, 2 — 6. 7, 21 — 7. 9, 28 — 8. 4, 13 — 9. 2, 12 — 10. 6, 10 — 11. 5, 5 — 12. 3, 29 — 13. 8, 18 — 14. 7, 20 — 15. 2, 31 — 16. 1, 9 — 17. 9, 4 — 18. 7, 23 — 19. 5, 16 — 20. 1, 26 — 21. 2, 14 — 22. 6, 1 — 23. 8, 24 — 24. 4, 3 — 25. 6, 30 — 26. 2, 25 — 27. 9, 6 — 28. 5, 11 — 29. 2, 17 — 30. 4, 7 — 31. 8, 19.

Novi častilci in častilke.

12. 6. 3 — Žabot Franciška — Grad Franciška — Vavpetič Marija — Lipovšek Ana — Papež Minka — Lipovšek Lojzika — Oblak Franc — Šolar Ana — Boškovič Terezija — Cundrovec Matija — Cundrovec Ana — Črnel Alojzika — Čanč Antonija — Lempel Marija.